

Kun ristiinnaulittu Kristus ei riitä, Gal. 3:1

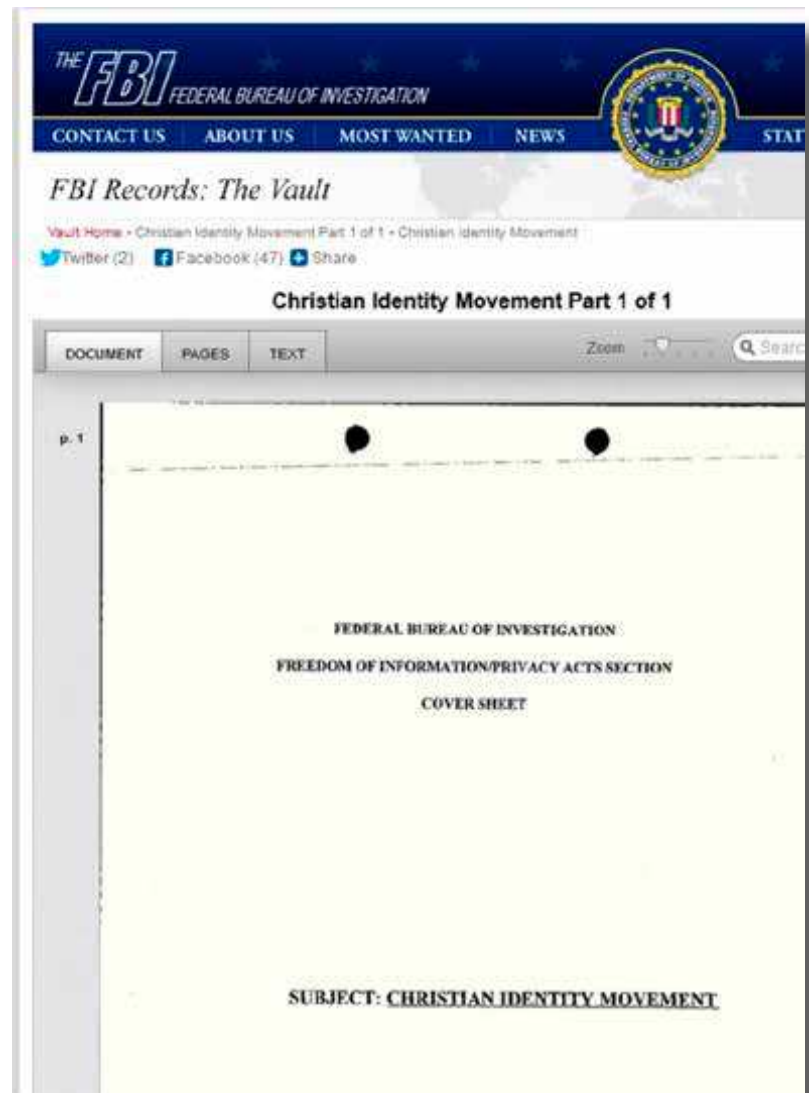
Jakob Prasch on kansainvälisesti tunnetun Moriel Ministries -järjestön perustaja. Praschin vanhemmista toinen oli katolilainen ja toinen juutalainen. Tästä taustasta johtuen hänestä on tullut yksi tunnettu ääni messiaanisisessa liikkeessä. Hän ei ole arkaillut kritisoida niin messiaanista liikettä kuin maailman kristillistä liikettä yleensä sen ihmiskeskeisestä pinnallisuudesta ja kokemushakuisuudesta. ”Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna?” (Gal. 3:1).

Prasch kirjoittaa mm.: ”Näemme Lähi-idän näyttämön valmiina Sakarjan kirjan lukujen 12 ja 13 suureen ahdistukseen (”Jaakobin ahdistus”, Jer. 30)... Samaan aikaan näemme Paavalin profeettallisen ennustuksen Room. 11 täyttymistä, kun juutalaisten pelastuneiden luku kasvaa...” Prasch muistuttaa ei-juutalaisia kristittyjä Room. 11 luvun varoituksesta olla kerskaamatta Israelia vastaan, samoin kuin juutalaisuskovien ei tule moittia pakanauskovia (Ruut 2:15, Apt. 15:13–19). Messiaassa kummatkin ovat yksi ”uusi ihminen”, jossa kulttuuri-, sosiaali-, ym. erot eivät merkitse, koska pelastus on yksi ja ainoa: yksi Vapahtaja, yksi lupaus, yksi Raamattu, yksi Henki ja iankaikkisuus (Gal. 3:28). Uskovat pakanat ovat kansaperillisiä uskovan Israelin ohella (Ef. 2:11–14).

Praschin huolena on kristillisessä kentässä vaikuttava sekaannus ja petos. Hänen mukaansa antisemitistisiä aatteita levittää esim. The Identity Movement -liike. Englantilainen Elim-seurakuntaliike on karismaattinen/helluntailainen yhteisö, joka on julkaissut mm. Jeesuksen juutalaista

taustaa kieltävää materiaalia. ”Natsipropagandaksi” Prasch määrittelee sellaiset väitteet, kuten ”Jeesuksella oli erilainen DNA kuin muilla ihmisillä” ja ”juutalaisilla on salaliitto vallata kristillinen kirkkoliike”. Näitäkin väitteitä kuten muita vastaavia esitetään maailman kristillisyydessä. Kris-

tilliset Israel-järjestöt, kuten Ebenezer Fund ja ICEJ eivät myöskään saa Praschilta pelkkää tunnustusta. Arvioinnissaan hän yhtyy tunnettujen messiaanisten johtajien, kuten mm. David Brickner ja Tuvya Zaretsky (Jews for Jesus) ja teol.tri Arnold Fruchtenbaumin kannanottoihin. Pääosin

Myös FBI on tutkinut ”kristillistä” Identity Movement -liikettä

sosiaalinen ja poliittinen ”evankeliumi” ei ole mikään todellinen evankeliumi, jatkaa Prash.

Praschin mukaan sekaannusta aiheuttavat myös ”hyper-messiaaniset”, jolla hän tarkoittaa niitä uskovia juutalaisia, jotka ajattelevat syntyperänsä takia omaavansa jotenkin paremmat lähtökohdat uskolle. David Sternin ”Jewish New Testament” ja ”Complete Jewish Bible”, kuten myös Sternin kehoitus perustaa ”messiaaninen sanhedrin” messiaanisista juutalaisia varten, eivät saa häneltä kannatusta. Sternin raamatunkäännökset eivät täysin vakuuta ja niissä on jokunen merkittäväkin puute. Pakanakristittyjen ei tulisi olla naiveja ja ajatella tyyliin: ”oi, jos se on juutalainen Uusi testamentti, niin se varmaan on se alkuperäisin”.

Tämä hyper-messiaanisuus tulee Praschin mukaan esille mm. monissa konferensseissa, joissa korotetaan ”juutalaisuutta” Jeesuksen rinnalla tai sijasta. Hänen mukaansa juutalaiset uskovat eivät tarvitse ohjausta siihen, kuinka olla enemmän juutalaisia, aivan kuin meksikolaiset eivät tarvitse ohjausta siihen, kuinka olla meksikolaisia. Sen sijaan tarvittaisiin ohjausta ja opetusta, kuinka seurata Jeesusta, samaa mitä kaikilla kristityillä. Juuta-

lainen voi toki noudattaa vapaaehtoisesti oman kulttuurinsa menoja (Kol. 2:16–18, Room. 14:4–5). Uskoontulo ei tarkoita oman kulttuurin menettämistä, paitsi jos se on jossakin kohden vastoin Raamatua.

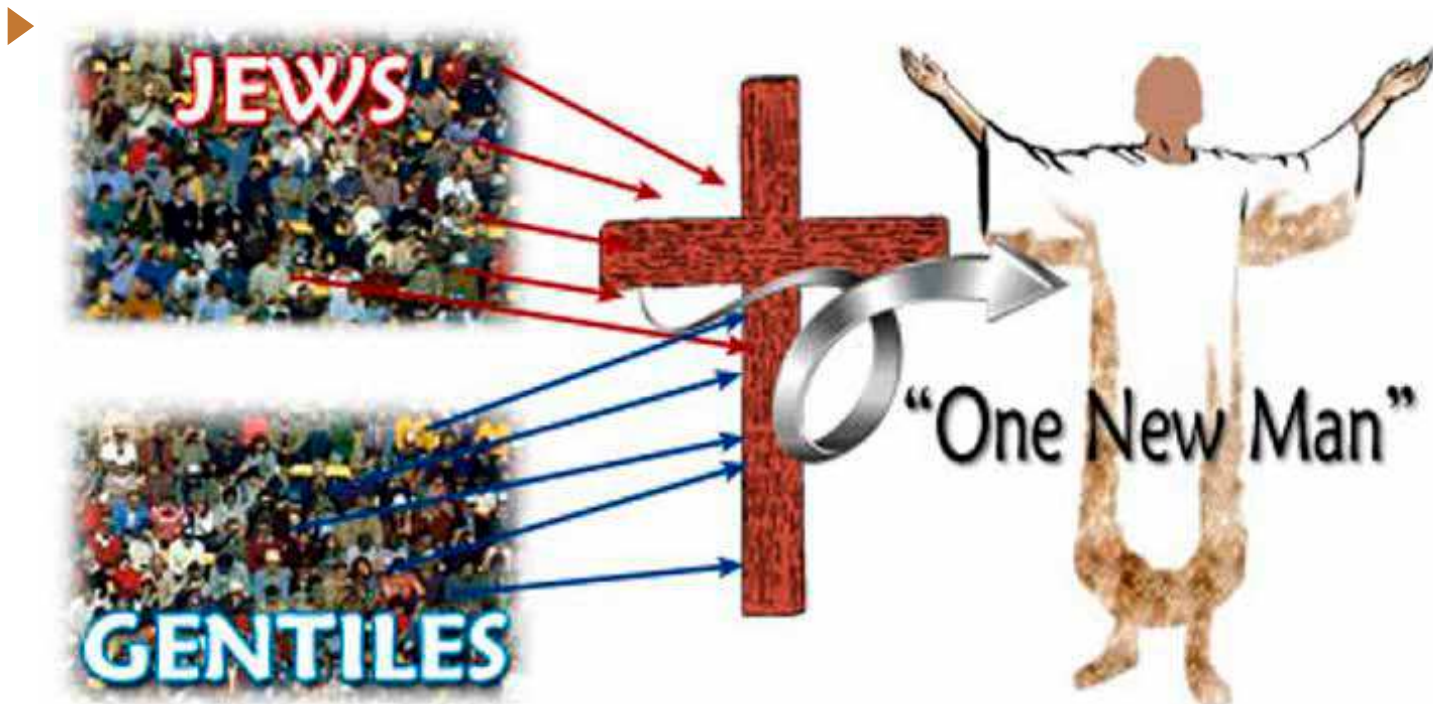
Prasch muistuttaa Paavalin sanoista: ”Kaikki on luvallista’, mutta ei kaikki ole hyödyksi; ’kaikki on luvallista’, mutta ei kaikki rakenna” (1. Kor. 10:23) ja muistuttaa, kuinka uskovan ei tule vapaudessaan olla ”loukkaukseksi” kenellekään. Jos juutalaisten tapojen noudattamisesta tehdään sääntö päästä messiaaniseen seurakuntaan tai jos niiden noudattaminen on jokin ”pyhityksen” tai paremman uskovan merkki, ollaan kuitenkin harhassa ja joudutaan sen lain alle, josta Kristus vapauttaa.

Juutalaisuuden ihannoimisen myötä monet pakanauuskovat ovat ajautuneet lainalaisuuteen ajatellen juutalaisten tapojen ja sääntöjen olevan jotenkin hengellisempiä. Niiden noudattamisen kautta koetaan oma uskonelämä vahvemmaksi ja paremmaksi. Näinhän ei tulisi olla. Jotkut pakanakristityt esim. ympärileikkauttavat itsensä, kuten eräs messiaaninen ryhmä Etelä-Afrikassa kehottaa. Toiset taas ajattelevat olevan väärin kirjoittaa tai mainita Jumala-nimeä ja siksi käyttä-

vät juutalaista tapaa sen ilmaisuun. Sitten on niitakin, joiden mukaan Jeesus-nimen käyttö on väärin mutta Yeshua-muoto on se, joka miellyttää Jumalaa. Näin mitataan omaa ja muiden hengellistä asemaa täysin raamatunvastaisesti. Kristuksesta ei olekaan tullut ”lain täyttäjää” sanan oikeassa merkityksessä.

Prasch painottaa, että myös monilla messiaanisilla julistajilla on puutteensa raamatunselityksissään. Suomessa tunnettua Joseph Shulamia hän arvioi tämän sanonnoista kuten, ”ne, jotka uskovat Jeesukseen Jumalana ovat kadottaneet uskonsa suunnan”. Mm. Hannah Weiss ja Dodo Tel Tsur ovat messiaanisista, joilla Kristuksen jumaluus -käsite ei ole selkeä. ”On selvää, että suurin osa Israelin messiaanisista uskoo Jeesuksen jumaluuteen, mutta on olemassa nykyisiä ebionitteja, jotka eivät siihen usko.” Prasch mainitsee, että ”sielunvihollisen ensimmäinen yritys ei ollut pakanallistaa seurakunta (sen vuoro tuli myöhemmin paavin vallan myötä), vaan kuten Uudesta testamentista luemme, sen ensimmäinen yritys pettää seurakunta oli juutalaistaa se.”

Joitakin vuosia sitten Israel Today -lehti julkaisi jutun messiaanista juutalaisista johtajista Israelissa ja heidän juma-

luus-käsityksistään. Artikkelin julkaistiin myös Shalom-lehdessä. Siinä kävi ilmi, että messiaanisten joukossa on useampia, jotka eivät usko Jeesuksen jumaluuteen ”perinteisellä” tavalla. Hebreankielinen messiaaninen Kivun-lehti kirjoitti asiasta myös. Artikkelissa Udi Tzoref lainasi eräiden messiaanisten johtajien sanontoja. Niiden mukaan he eivät näe Jeesusta Jumalana samalla tavalla, kuin perinteinen (pakana)kristillisuus. Jeesus on pikeminkin (vain) ”Jumalan Poika” ja ”messiaaninen Lunastaja”. Eräille Jeesus on muinaisten ebioniittien mukaan Jumalan valtuuttama ihminen mutta ei itse Jumala. Praschin mukaan messiaanissa johtajissa on niitä, jotka eivät tuo kantojaan julki tai selittelevät lausuntojaan jälkepäin ”parhain päin” sen takia, että ulkomailta tuleva pakanakristittyjen maksama kannatus ei tyrehtyisi.

Suuri murhe Praschille, jolla itsellään on myös helluntailainen tausta, on maailman karismaattinen/helluntailainen -liike, johon kuuluu myös osa messiaanista juutalaisista. Esimerkkinä hän mainitsee tunnetun messiaanisen Dan Justerin (The Union of Messianic Jewish Congregations, UMJC). Juster hyväksyy ja tekee yhteistyötä äärikarismaattisten julistajien kans-

sa. Karismaattisen liikkeen johtajilla ei ole raamatullista ”arviointikykyä”, sanoo Prasch, mainiten mm. muutaman vuoden takaisen ”Toronton herätys” -hullutuksen ja sen (nykyisenkin) johtajan John Arnotin. Moni messiaaninen johtaja on imenyt amerikkalaislähtöisen karismaattisen liikkeen epäterveitä vaikutteita ainakin jossakin määrin.

Yksi messiaanista liikettä koskeva huoli, Praschin mainitsemien lisäksi, on joidenkin messiaanisten johtajien ja seurakuntalaisten äärinationalismi, äärisionismi. Kun messiaaninen seurakuntajohtaja mainitsee, että ”juutalaisten lopullinen tehtävä on arabien alistaminen ja maan valloittaminen Egyptistä Damaskokseen ennenkuin Messias voi tulla”, ollaan pahoin sivussa Uuden testamentin sanomasta ja Kristuksen Hengestä. Samoin, kun pakanoiden pelastumisen ehdoksi asetetaan, kuinka he suhtautuvat Israelin valtioon ja juutalaisiin yleensä. On sitäkin ajatusta, että Uuden testamentin sanoma ei ole niin merkittävässä asemassa kuin Vanha testamentti. Tämä ei enää ole Kristuksen evankeliumia.

Kun ristiinnaulittu Vapahtaja ei riitä ryhdytään uskon sisältöä etsimään pilaan-

tuneista lähteistä. Ihminen itse, on siten juutalainen tai pakana, on kuin saastunut lähde, josta pulppuaa vaikka mitä enemmän ja vähemmän vääriä opetusta ja tulkintaa. Messiaanilla johtajilla, kuten kaikilla muillakin kristillisillä vaikuttajilla – ja kaikilla kristityillä – on vaara langeta oman egon, vallan, ja mammonan viettelyksiin. Kun tervettä itsekritiikkiä ei harjoiteta, niin mitä hulluinta ja oudointakin omasta itsestä lähtevää ”näkyä”, ”ilmentystä” tai ”Jumalan puhetta” aletaan pitää Raamatun Jumalan äänenä ja vaikutuksena.

Aidon kristillisyyden tuntomerkki on aina ollut ja tulee olemaan, että Jumala puhuu sanassaan ja sen kautta itsessään köyhälle ja kurjalle ihmiselle. Nykyisessä sekavassa kristillisyyden tilanteessa on merkittävää huomata se, että muinaiset harhaopit eivät ole minnekään hävinneet. Jotkut niistä ovat mukana samanlaisina kuin aina, jotkut taas ovat muuttaneet muotoaan nykyajalle sopivaksi. Raamatun varoitukset harhaopeista ja kehotukset välttyä niiltä ovat mitä ajankohtaisempia niin messiaanisessa liikkeessä, kuin kaikessa kristillisyydessä. □